

sobre Matheu a l'hora de decidir la inclusió de textos d'alguns d'aquests autors i corroboren el seu paper d'intermediari amb els mallorquins, complementari al que exerceix des de la revista que dirigeix (231).

Durant el període 1905-1906, "Il·lustració Catalana" s'adequa menys a l'evolució carneriana i conseqüentment la col·laboració disminueix. Només localitzem els Sonets a l'laor de n'Emili Vilanova de 1906, i dins d'un número dedicat a la recent desaparició de l'escriptor, que aprofita el material d'un acte d'homenatge celebrat a l'Ateneu Barcelonès. Entre aquest material es compten precisament els sonets carnerians. Són dedicats a un autor inclòs en aquella mateixa tradició vuitcentista en la qual s'integra la revista patrocinadora del monogràfic, per la qual cosa afavoreix el fet que Carner accedeixi a publicar-los aquí i no en els canals més habituals del moment (232). A partir de 1905, per tant, "Il·lustració Catalana" deixa de ser plataforma pròpia. Això no obstant, es manté la influència a l'hora d'aconsellar les col·laboracions. Hi ha suficients indicis com per assegurar que durant el temps en què la relació amb Matheu és bona, Carner continua essent un bon valedor per a aquells escriptors que veuen en "Il·lustració Catalana" una via de llançament públic (233).

Abans de l'aparició de "Catalunya", els jocs florals són una constant en Carner com a via per donar-se a conèixer i com a mostra de fidelitat a la tradició. Després d'uns primers temptetjos a finals de segle amb els quals el poeta assumeix sense recança els tòpics d'aquesta mena de certàmens i un període de fluctuació en què apareixen els primers brots de renovació a causa de

l'opinió que li mereixen els certàmens locals i dels nous components estètics dels poemes amb què hi participa (234), entrem a l'etapa crucial -que s'allarga des de 1903 fins a 1906-1907-, moment durant el qual s'obtenen els èxits principals, es reforcen els plantejaments i els jocs florals locals esdevenen un canal de consolidació i expansió del grup en determinades zones geogràfiques estratègiques.

El reforçament dels plantejaments teòrics es posa especialment de manifest a propòsit dels Jocs de Barcelona. Per als redactors de "Catalunya", els jocs florals constitueixen la principal activitat pròpia del model del XIX. Se'n respecta la reputació obtinguda, però se'n rebutja l'encarcament. En l'ambient cultural en el qual Carner i els seus companys s'estan formant, és la institució més prestigiosa. És lògic per tant que la imatge que se'n doni sigui el millor exemple de la funció que s'atorga a la tradició.

Com sempre, el punt de partida ve donat per Torras i Bages, que ja havia parlat de Pàtria, Fe i Amor com a síntesi cristiana de la vida (235) i que més endavant afirma coses com aquesta:

*"(...)considero la institució dels Jocs Florals com de pública utilitat pel nostre poble, perquè aviva els sentiments fonamentals de la nostra societat i els afina amb la influència poètica que el Creador ha posat en la naturalesa humana, per a contribuir a mantenir en ella l'harmonia" (236).*

Carner i els seus saben polir aquesta concepció moral formulada de forma reaccionària, i sobretot saben afegir-hi el contingut literari que el bisbe deixa voluntàriament de banda. La fidelitat a la tradició es manté, però, com a element irrenunciable. Com de costum, Bofill s'acosta més a la font que no Carner. Per a ell,

*"En nostres Jochs Florals hi estan sàbiament equilibradas totas las facultats y passions humanas; per axò aquestas festas resultan tan hermosas, tan sensatas, tan catalanas"* (237).

Carner prescindeix de la reflexió ètica, que és la que fa que Bofill parli de passions o que Torras relacioni el lema amb les virtuts cristianes, però no s'està de defensar aquells trets externs convencionals que caracteritzen la festa i que són els que l'entronquen amb el passat. Per exemple, en la sèrie de glosses de lloança que dedica a la Reina de la Festa de cada convocatòria. Se la continua valorant com a "*excelsa imatge*" i "*símbol selectíssim*" que personifica una tradició a preservar,

*"És la personificació de les perennes bel·leses invencibles, en una deliciosa i momentània bellesa corpòria als encisos de la qual tothom se ret"* (238).

tot i reconèixer que els temps han canviat i que allò que abans era una utopia ara, gràcies a una nova estratègia plenament definida -el primer dels articles és de 1906-, ja va en camí de ser realitat.

El discurs de gràcies que pronuncia en la cerimònia de 1907 és el text cabdal per il·lustrar el valor concedit als jocs una vegada finit el període de formació. Es dirigeix als poetes participants -a qui "*els Jochs Florals, oh divins, us tornaran a atraure*"- però que són la via per al manteniment de "*la missió encarnadora de la Bellesa Immortal*" que simbolitza la Reina i de la simplicitat i riquesa d'esperit que encarnen els premis florals. Tot i la retòrica que la circumstància requereix, la qual obliga a excloure les idees més renovadores (o a camuflar-les entre línies), continua la defensa dels trets configuradors de l'esquema convencional de la festa, que són insubstituïbles. I amb un llenguatge que no

desentona gens amb el dels dissertants habituals:

*"Jo, si arribo a ésser capblanch, ben afexugat de vellesa, contaré als meus néts la delícia d'un dia d'encantament, d'un diumenge de maig que vessava flors y melodies de versos delectables... Y aqueix dia homes que s'éran mostrats coratjosos, indòmits en les seves lluytes, anaren a retre les seves armes de combat a les ares de l'ensomni, als peus d'una gentil sobirana que, com una protagonista de balada, s'havia teixit ella mateixa la mantellina blanca imitant en les seves randes capritxoses el fondre's exquisit de les boyres, el vagar de les argentines escumes" (239).*

Paral·lelament, entre 1903 i 1906-1907 s'evidencia la voluntat de renovació, ja insinuada en les cròniques de "Plautus" a "Montserrat" (240). És una bona manera de demostrar una de les constants carnerianes del moment: la necessària compatibilitat de tradició i innovació per tal d'assolir el grau de modernitat desitjat. Per això, al final del període, es produeixen manifestacions ben explícites. Com aquesta, a propòsit de la festa de 1907:

*"La pluja que és devallada a la terra se converteix en el núvol que agença l'espai superbament... Tota cosa és immortal a condició de transformar-se, car viure és canviar sense dret al repòs" (241).*

D'aquesta forma la veu de Carner s'insereix enmig d'aquelles que, des de sectors diferents i amb propostes distintes, es manifesten també públicament en favor de la renovació. Ja sigui des de posicions properes a les seves (242) o amb la major combativitat de la gent d'"El Poble Català", la qual, tot i el radicalisme, utilitzen en determinat moment el sonetisme carnerià com a bandera per al canvi en plena batalla per a la imposició de l'estrofa (243).

En el cas de Carner la idea de renovació es concreta en dos punts: la crítica a l'encarcament i la

promoció dels joves autors sorgits de la plataforma joc-floralesca. La crítica a l'encarcament no comporta un rebuig a la institució com a tal ni als trets més característics del funcionament de la festa, sinó a la mala utilització d'aquests elements per tal de provocar un ambient artificios d'arcaisme o a la vulgaritat obsoleta dels temes i tècniques que els consistoris tendeixen a premiar. És així com cal llegir la seva narració Jochs Florals del segle XII (avans de J.C.), en què es descriu un certamen celebrat en la Grècia clàssica en el qual es mantenen molts dels components que a principis del segle XX continuen vigents. Cal ambientar l'escena "abans de J.C." perquè ell és precisament qui inicia la nova etapa històrica. Amb jocs florals pel mig, òbviament, les inicials corresponen a les del mateix autor de l'article. És després de J.C., per tant, quan les coses poden adquirir la tonalitat necessària als nous temps, sense que per això calgui renunciar a allò que ja tenen de positiu. Per això el text acaba essent una defensa de la institució, però també una crida larvada a la professionalització. L'elaboració literària és prou subtil com perquè un text així complaqui tant als detractors com als defensors de la festa. És la mateixa dualitat -que no ambigüitat- d'un Carner a mig camí entre l'acceptació i el rebuig (244).

La promoció dels joves autors sorgits dels jocs florals barcelonins se suscita principalment des de les pàgines de "Catalunya":

*"Mentres acudeixin als Jochs Florals escriptors de la talla de l'Alomar y en Ruyra, y s'hi revelin poetas nous com en Pujols, creurem en la vitalitat de la nostra institució" (245).*

Hi ha dos casos especialment rellevants: els de Llorenç Riber i Francesc Pujols. En el de Riber, amb interessos

complementaris: la vocació eclesiàstica o la pertinença al grup de poetes mallorquins propers a Carner. Uns interessos que, a l'hora de la promoció, deixen més en segon pla l'obtenció de la màxima distinció en els Jocs de Palma de 1903, que és la que li obre les portes de la revista (246). El cas de Pujols és del tot paradigmàtic. Estèticament Carner se'n distancia sense reserves, però se'l presenta com a exemple d'oposició a la moda decadentista i especialment com a símbol de la joventut renovadora sorgida dels jocs florals amb motiu del seu èxit de 1903 a Barcelona, any en què s'emporta la flor natural i el primer accèssit (247). Per això Carner el cita diverses vegades com a model de poeta jove, tot i mostrar certes reticències (248), i "Catalunya" ràpidament li obre les portes i en publica els dos premis, conjuntament amb una nota de lloança:

*"En Pujols ens ha donat una gran sorpresa y una gran satisfacció. Sia benvingut el nou poeta català, català y no grech, català en l.idea y en el vers, ab plansons y grops catalans, incomprensible pels castellans y castellanistas" (249).*

Els elogis continuen quan el 1904 apareix el volum Poesia, és aquí on es parla d'"un desitj ple d'embranzida y ben diferent de les inquietuts cerebrals de tots els decadents" (250).

Els Jocs Florals de Barcelona reben un tractament privilegiat des de les pàgines de "Catalunya", cosa que ajuda a fer veure la importància que els redactors els atorguen. Ja sigui incloent informació sobre qualsevol cosa que hi estigui relacionada (cartells anunciadors, llistes de composicions rebudes, veredictes, rumors amb els noms dels guanyadors, ressenyes dels actes i dels anuals, etc.) o confegint números especials. Un d'aquests monogràfics (el d'abril de 1904) demostra, com a

complement al cas específic de Pujols, el desig de llançament per part de la revista dels joves autors que empren el certamen barceloní com a plataforma literària. El títol genèric és prou eloqüent: Poetas joves als Jocs Florals. La finalitat última no és la crònica de la festa il·lustrada amb una reproducció dels principals textos i parlaments, tal i com és habitual en aquests casos (251). Ara els jocs com a tals queden en segon terme i allò que realment es té en compte són uns determinats poetes a partir dels quals es pot compatibilitzar modernitat i tradició. Els autors seleccionats són Manuel de Montoliu, Gabriel Alomar, Miquel Ferrà, Oriol Martorell, Josep Carner, Joan M<sup>a</sup> Guasch, Joan Llongueras, Llorenç Riber, Jaume Bofill i Mates, Anton Busquets i Punset i Josep Paradedà. Tots ells han obtingut premi o accèssit (excepte Montoliu, secretari del consistori), però generalment no es publiquen els poemes distingits sinó d'altres. Una nova mostra que el que interessa no és la festa ni uns textos específics sinó uns determinats poetes, que són l'esperança per al revifament de la institució (252). Poetes que, gairebé tots -també Montoliu- gaudeixen en aquest moment del favor del grup carnerià.

De tots els components de l'equip, Josep Carner és l'únic que obté premis ordinaris o extraordinaris en el certamen de Barcelona entre 1903 i 1906, de la mateixa manera que era l'únic que amb anterioritat havia aconseguit algun accèssit (253). El catàleg és el següent:

- \* Viola el 1903 amb La sacra espectació dels patriarques (254).
- \* Segon accèssit a la viola el 1903 amb A la Mare de Déu del Pi.
- \* Viola el 1904 amb Corones.
- \* Primer accèssit a la flor natural el 1904

amb La filla del Carmesí.

\* Accèssit a un dels premis extraordinaris el 1904 amb Estiueig.

\* Segon accèssit a la flor natural el 1905 amb La llegenda del Montsant.

Els jocs de 1905 són els de la polèmica entre partidaris i contraris de la renovació. Carner se situa entre els primers, amb una postura suficientment combativa com per causar alguna tibantor entre ell i els màxims responsables de l'acte i de la decisió final de premiar poetes de tradició vuitcentista (255). El fet cert és que l'any següent la viola i l'englantina no s'adjudiquen i ell, tot i tornar-se a presentar, no obté ni tan sols un accèssit. Així ho fa saber Bofill a la seva promesa en carta de dos de maig, amb una certa malfiança:

*"¿Ja ho saps que als Jochs Florals en Carner y jo hi hem sigut de nou carbassejats? ¿Y l'Alomar y D. Joan Alcover y Mossèn Riber, etc., etc., etc.? A ne tu ja t'ho puc dir perquè m coneixas y no ho atribuiràs a despit meu: crech qu han premiats una colla de neules."*

A la vista del llistat de premis s'observa en primer lloc que definitivament els poemes guardonats ja no són les típiques composicions jocfloralesques de què havia fet ús de forma exclusiva a finals de segle i que encara tenien un cert pes durant 1901 i 1902. Es confirma doncs la tendència iniciada en els dos primers anys del segle -encara és més palesa en els certàmens locals-, de manera que els poemes en si i llur tècnica de composició constitueixen l'element fonamental per a la renovació. En segon lloc, es ratifica l'especialització en el camp de la viola religiosa, que és el que li havia donat bona part dels anteriors accèssits. Ara, però, amb poemes que -tot i ser els més convencionals- també apunten un regust



carneria característic.

I en tercer lloc, es constata un progrés vers la consolidació dels jocs com a plataforma, que s'inicia el 1899 amb la primera menció, que passa per un moment decisiu el 1902 amb els quatre accèssits i que arriba ara al seu instant definitiu amb els dos premis ordinaris. Això ocasiona que, com a via d'expansió personal, pràcticament s'esgotin. Especialment des de 1907, moment en què, només amb vint-i-tres anys, ja forma part del consistori. Comença a partir d'aquí una nova etapa, caracteritzada per un progressiu distanciament dels valors tradicionals de la festa i l'augment de l'ambició crematística, que durant els anys anteriors no és encara suficientment significativa com per tenir-la en compte. L'agudització d'aquests dos trets, conjuntament amb l'assumpció de la política cultural de la Lliga en un temps en què el certamen es converteix en reducte dels sectors contraris a la normativització fabriana, ocasionen el trencament definitiu durant la segona dècada del segle.

Tot i la importància dels Jocs Florals de Barcelona per a la consolidació personal de Carner a partir de 1903, allà on s'adverteix una veritable plataforma de grup és en els certàmens locals. El 1901, des de "Montserrat", "Plautus" insinuava el camí, però encara es mostrava recelós a causa de la manca de seriositat d'algunes convocatòries (256). A la pràctica, aquestes reticències es diluïen força i Carner s'hi llançava amb decisió. La finalitat, però, no anava més enllà de l'aprofitament per a la projecció individual d'uns canals a l'abast en els quals no era difícil d'introduir-se. D'aquí que la selecció fos mínima i el seu nom pogués

aparèixer en el quadre d'honor de certàmens ben heterogenis. A vegades, això sí, amb poemes ja gens jocfloralescos. El grup, però, no estava suficientment consolidat com per poder treure partit de la situació col·lectivament.

A partir de 1903-1904 aquestes constants perduren i fins i tot s'aguditzen ja que el nombre de premis és major a mesura que augmenta la formació literària i l'experiència en el medi per tal de saber presentar en cada moment el text més adequat a les circumstàncies. Al mateix temps, però, se n'afegeixen de noves. La consolidació del grup i els interessos comuns en aquest camp permeten la utilització d'alguns d'aquests certàmens com a plataforma conjunta, per la qual cosa es converteixen en veritables activitats pròpies, ja sigui per l'acaparament dels premis o per la iniciativa d'organitzar-los. I són concursos suficientment dúctils i efímers com perquè un grup com el de Carner pugui fer-se'ls a mida, cosa impossible de pensar amb els de Barcelona. Organitzar i acaparar els certàmens és també una forma de preservar-los, de vetllar per llur qualitat i, per tant, de vèncer els dubtes de 1901.

Hi ha altres motivacions complementàries que justifiquen la creació d'aquesta nova via d'actuació: la divulgació d'aquells poetes i models que més convenen en cada moment, ja sigui per afinitat estètica o per amistat; la institucionalització dels contactes amb aquelles zones geogràfiques seleccionades com a adients per a l'expansió de la influència (en aquest sentit són significatius els certàmens de Girona, Palma de Mallorca i Olot); o l'excusa per a la connexió entre escriptors amb idees afins mitjançant trobades intermitents (són els casos de Moià el 1904 i Viladrau el 1905).

L'afany per endur-se premis en metàl·lic no és encara primordial. A partir de 1903 -difícilment amb anterioritat- se n'observen alguns indicis, però queden lligats a una voluntat de professionalització més genèrica (257) i només en algun cas esporàdic es concreten en una determinada estratègia d'actuació (258), sense que això comporti la selecció de les convocatòries en funció de la rendibilitat econòmica. És més endavant quan aquesta altra motivació, esdevé prioritària. Tal i com succeeix amb els Jocs de Barcelona, el canvi d'orientació no és prou tangible fins que va perdent terreny -cap a 1907- la recuperació de la festa com a tradició i es va entrant en una conjuntura diferent en la qual la ideologia ja no necessita valer-se de l'exaltació de determinats valors rurals, que són els que certs concursos locals ajuden indirectament a potenciar (259).

Tant Carner com els seus companys escriuen, a partir de 1903, sobre la conveniència de celebrar certàmens locals. De Carner destaquen dos textos: el discurs de gràcies en els Jocs de Moià de 1904 i la memòria llegida el 1906 en la festa literària de "La Hormiga de Oro". Les seves especulacions no van tan enllà com les d'altres col·legues coetanis que, com Gabriel Alomar o Manuel de Montoliu, defensen pressupòsits semblants -amb una crítica més explícita al tradicionalisme rural- (260), però posen en evidència alguns dels aspectes essencials que justifiquen l'acceptació de la plataforma: la defensa de la institució com a via per assolir la necessària complementarietat entre tradició i innovació, l'excusa per a la trobada d'escriptors amb idees afins i, especialment, l'oferiment als joves valors literaris d'un bon canal de difusió. Així s'expressa en la memòria del 1906:

*"Sin duda los certámenes constituyen uno de los medios de llegar -permitid el galicis-*

mo- que le parecen más atrayentes y sugestivos a la legítima emulación artística. Especialmente cuando se trata de artistas jóvenes, a la vez tímidos y ambiciosos, con rubores de doncella y ansias napoleónicas, encendidos por i primi palpiti de la inspiración.

El certamen, señores, se abalanza al abismo de lo desconocido para coger, cual flor misteriosa, el prestigio de mañana. Esta es su gran generosidad y su más pura razón de ser" (261).

Jaume Bofill complementa la interpretació en el discurs de gràcies del mateix certamen. Amb igual intenció, malgrat que ho faci des d'un catolicisme més militant, per la qual cosa desapareix la caracterització estètica del concepte de modernitat en benefici de l'ètica:

"Nadie más que la verdad tiene derecho a los atavíos del arte y de la novedad. Porque la novedad por excelencia no consiste, señores, en la sucesión de impresiones ahogando las soluciones de continuidad del hastío, sino en la virtualidad de las cosas verdaderas que nunca cansan porque siempre descubren en ellas los ojos del espíritu analogías y relaciones no soñadas antes" (262).

D'entre les persones properes a "Catalunya", n'hi ha dues més que donen a conèixer textos semblants. Enric Paz es queixa en la memòria llegida en els Jocs Florals de La Bisbal de 1905 de la poca relació entre l'artista i el poble i sol·licita que les poblacions catalanes segueixin les noves orientacions artístiques provinents de Barcelona. Els jocs florals en són un camí fressat, ja que permeten desvetllar la joventut mitjançant manifestacions que entronquen amb la tradició. Són les mateixes ànsies d'expansió del grup, formulades des d'idèntics criteris ideològics (263). Joan Rosselló és qui defineix millor la relació existent entre els concursos i el tradicionalisme rural. Concretament en el seu discurs de gràcies llegit el 1905 en els Jocs d'Inca, que ja comença

amb una autoqualificació com a "el més pagesívol de tots mos companys de jurat" i acaba citant la darrera pastoral de Quaresma d'"el savi bisbe de Vic, Dr. Torres i Bages" (264).

Tal i com succeeix a Barcelona, el nombre de distincions va en augment. Ja s'evidencia la facilitat de Carner per endur-se alguna cosa d'arreu. El punt culminant és 1906 -moment en què se'l reclama per formar part de diversos jurats-, cosa que constata novament que a partir de 1907 s'inicia el retrocés exigít pel canvi de conjuntura i la nova opinió respecte a aquesta mena de concursos. Són els anys de major assiduitat i acaparament, dels poemes fets a mida (265) i del col·leccionisme particular de flors i violes: "Ver és que ma vida apar un trau. Car gran res de pobles e viles hi ha més Flors", diu Carner a Bofill en una carta de cinc de setembre de 1904 redactada en català medieval. El 1903 ell mateix fa broma sobre aquesta qüestió en un poema en què justifica irònicament el seu viatge a Madrid perquè està cansat d'emportar-se tots els llorers catalans:

*"Allí en Cataluña a solas  
ganaba flors y violas.*

*Y se dijo: Aquí que hago?  
A Madrit a hacer el vago.*

*De su gran poder en prueba  
coge el mundo y se lo lleva."*

(vs.5-10) (266)

El fet cert és que en alguns casos els seus companys procuren assabentar-se si Carner participa en aquelles convocatòries a les quals tenen previst concórrer. És una forma d'estalviar-se feina o de treure's del cap els premis més cobejats. És prou curiós que Masó, en la carta a Bofill de juliol de 1905 en què li tramet tres sonets fets a mida per als Jocs de Viladrau, acabi amb un

- \* Flor Natural a Olot amb A una donzella.
- \* Membre del consistori dels Jocs de Moià.

### 1905

- \* Englantina en els Jocs Florals de Viladrau.
- \* Premi d'A. Iglésias en els mateixos Jocs de Viladrau.
- \* Premi del Marquès de Camps (un objecte artístic al millor poema de tema lliure) en els Jocs Florals de La Bisbal amb Els infants de l'horta (lema: Bell és el fruit de l'arbre).
- \* Premi de l'Orfeó Catalunya en els Jocs Florals de Girona amb Els rahims immortals.
- \* Premi del Centre Moral en els Jocs Florals de Girona amb Capvespral.
- \* Premi de l'Ajuntament en els Jocs Florals de Girona amb Gironines, que inclou El fret negre de Girona, Els vells a la festa, Glosa infantívola i A la Mare de Déu de la Bona Mort.
- \* Premi del senyor Josep Garí en els Jocs Florals de Mataró amb El bell estiu (lema: fruita).

### 1906

- \* Premi en el Certamen Literari de "La Nueva Constancia" de Mataró.
- \* Premi de Josep Mansana en els Jocs Florals de la Delegació de la Lliga Regionalista a la Barceloneta amb Metamorfosi.
- \* Premi "Cant a la llibertat" en el certamen

del Centre Catalanista "Gent Nova" de Badalona.

- \* Premi de Joaquim Montaner en els Jocs de Sabadell amb Feminals.
- \* Premi de l'Ajuntament en els Jocs de Girona amb els sonets Gerunda, que inclou L'amor de Girona, La Devesa a la tardor i El sepulcre del bisbe Bernat de Pau a la Seu de Girona.
- \* Premi Stakanowitchz en els Jocs de Girona amb L'humil bellesa, que inclou A una florista, A una fornera, A una modista, A una planxadora i A una verdulera.
- \* Membre del jurat en els certàmens de Capellades, Berga, Olot, i "La Hormiga de Oro" (269).

Només uns quants d'aquests certàmens esdevenen realment plataforma de grup o tenen un interès específic. Durant 1904 queden delimitats gràcies als números monogràfics de "Catalunya" dedicats als jocs de Palma de Mallorca, Moia i Olot (270). Els de Palma constitueixen una de les vies més profitoses per al pont amb els amics mallorquins. La revista ja ressalta la convocatòria de 1903 i publica uns quants dels poemes guardonats i una nota informativa en la qual es remarca precisament que alguns dels guanyadors siguin col.laboradors habituals de "Catalunya" (271). El certamen no és encara una via directa d'expansió, però sí indirecta ja que els premis se'ls emporten els poetes mallorquins que el grup promou (272).

En el número sobre els jocs de 1904 la informació és pràcticament exhaustiva. Són els que propicien definitivament la relació ja que Bofill hi guanya la flor

natural i Carner l'englantina (273). En la primera part del número 33-34 es publiquen alguns dels textos premiats. A part de Carner i Bofill, seleccionen quatre dels autors més propers als redactors: M<sup>a</sup> Antònia Salvà (accèssit a la flor natural i a l'englantina), Josep M<sup>a</sup> Tous i Maroto (accèssit a l'englantina), Llorenç Riber (viola) (274) i Joan Rosselló (premi extraordinari i dos accèssits). S'inclou també el discurs presidencial de Costa i Llobera, que és important per tal de deduir algunes de les idees del grup pel que fa al contacte amb Mallorca.

La segona meitat del número és dedicada als Jocs de Moià. El protagonisme no ve ara per una zona geogràfica determinada sinó per la intervenció directa en l'organització, cosa que ocasiona que siguin uns jocs fets a mida i esdevinguin lloc d'encontre d'escriptors afins. Només cal mirar els poetes guanyadors publicats. Hi ha la representació de Girona (Rafael Masó, que s'emporta la flor natural, i Prudenci Bertrana), de Mallorca (M<sup>a</sup> Antònia Salvà, Josep M<sup>a</sup> Tous i Maroto i Joan Rosselló), de components del grup (Jaume Bofill) i d'altres redactors ocasionals de la revista (Joan Llongueras, Enric Paz, Joan M<sup>a</sup> Guasch i Antoni Muntanyola). A més, Carner i Roig i Raventós -que al cap de poc entra també a la redacció- formen part del consistori, són els responsables que Joaquim Ruyra n'accepti la presidència (275) i, de fet, en són els impulsors i veritables organitzadors (276). Un dels premis és concedit directament per "Catalunya" i el director es preocupa personalment que els seus companys no se'n mantinguin al marge, per tal que la festa resulti una veritable trobada d'amics. Ni que sigui amb pressions velades, com les que exerceix sobre Bofill -amb Masó i Ruyra per entremig- en una carta del mes d'agost d'aquell any:



"Espero (...) que vindràs a Moyà, car en Masó se pendria la teua absència com una falta d'amistat, dada la nostra trimurti. D'altra banda, no t darem el premi si no véns. A Moyà seràs molt obsequiat; ens daran un gran sopar; hi haurà Cort d'amor y 5 o 6 cors juvenívols per cada cor de poeta y de mascle. En Ruyra té gran interès en què vinguis.

Jo no cal dir-ho!

Si no véns, t'ho prometo, may aniré a Viladrau.

Vina a Moyà, vina a Moyà, vina a Moyà.

Hi pots anar per Vich. Per Barcelona. Per París. Però vina. Vina Vina Vin V.

J. Carner" (277).

En el monogràfic sobre el certamen d'Olot del número 35-36 no atreu tant la convocatòria pròpiament dita com el fet que sigui precisament la d'Olot. Els poemes guanyadors queden en segon terme, per donar pas a aquells trets que fan de la capital de la Garrotxa una de les zones geogràfiques útils per a l'expansió de les idees carnerianes (278). Això no obstant, no s'estan de publicar els que pertanyen a poetes del grup: Jaume Bofill i Josep Carner, que hi guanya la flor natural. O Josep Paradedà, futur redactor. Pensem que, pel que fa a certàmens locals, Olot és la plataforma carneriana per excel·lència ja que és on obté les seves primeres flors el 1901 i el 1902 (279). El 1903, després de dos premis seguits, decideix no optar-hi de nou però hi exerceix un cert control per tal que sigui Bofill, que també s'hi estrena el 1901 amb un accèssit a un objecte artístic, qui s'endugui el guardó (280). No és estrany doncs que, tal i com expressa en carta a Bofill de cinc de setembre de 1904, en assabentar-se que li ha estat concedida la tercera flor, mostri humorísticament una certa consciència de monopoli:

"E esdevindrà que quan hom vagi a Olot, e demani quals flors ixen en la contrada, sobtósament li serà feta resposta: Flors de Fa-